

Gariban Bir Müslüman Olarak Arayışlarım ve Yaşadıklarım Hakkında

Ahir zamanı, hep birlikte ve tüm dehşetiyle yaşıyoruz. Daha önce kavimlerin birer birer helak olmasına yol açan günah ve sapkınlıklar artık vaka-i adiyelerden sayılır oldu. İnsanlığın sükut ettiği bu hastalıklı halleri önlemeyi bırakın, sadece eleştirenlerin bile şiddetle dışlanıp, sözüm ona nefret suçu işlemekle horlandığı tuhaf günlerdeyiz. Manevi fırtına ve tuzakların ortasına düşmeden yol almaya çalışan, aciz, günahkar ve gariban bir Müslüman olarak, çocukluğumdan itibaren aldığım İslami eğitimler ve deneyimlerin ışığında yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve endişelerimi paylaşmaya karar verdim. Kendim ve kısmen ailemle ilgili cüz-i iradem dışında hiç kimse üzerinde hüküm süremem. Yazdıklarım sadece yaşadıklarım ve hissettiklerimle ilgilidir. Çıkarımlarım sadece beni bağlar, ifade etmezsem içimde kalır, ama kişisel yanlışlıkları genele mal edip vebale girmekten de Allah'a sığınırım. Muhatap olduğum grupları ve bunlarla ilgili duygu ve düşüncelerimi beyan etmek zorundayım. Gündelik olaylar ve dünyevi meseleler üzerinde onlarca yazı ve proje hazırlamışken; önce dünyamı, sonra ahiretimi doğrudan etkileyecek, belki inşaAllah felaha ve belki de hafazanAllah azaba götürecektir manevi yolculuğumu yazmak istiyorum. Niyazım odur ki, en azından vahim hata ve günahlardan sıyrılabileyim, benzer zorlukları yaşayan Müslüman kardeşlerime bir söz ve onlardan cümlemizi saracak hayır dualarına vesile olayım. Yazının bundan sonraki bölümlerini okumak size kalmış. İsterseniz geçmişe giden yolculuğumda bana eşlik ederek, duygularıma şahitlik yapın ve geleceğe dönük dualarımıza amin diyerek katılın. İsterseniz boş verip kendi iş ve uğraşlarınıza devam edin. Hiç fark etmez, canınız sağ olsun. Rabbim işinizi rast getirsin. Bende, belki birilerini kızdırmak ve istemeyerek küstürmek pahasına, kendimi ifade etmenin huzurunu ve sonrasında gelen bedel ödemesini yaşayacağım her zamanki gibi...

1972'de Ailem Muş'tan İstanbul'a göç ederek, Maltepe'nin varoş kısmı olan Gülsuyu Mahallesinde yaşamaya başlamış. Ben İstanbul'da doğanların ilki, toplam 7 kardeşten 3. olanım. Kürt kökenli vatandaşlarımızın ekseriyetinde olduğu gibi, annem ve babam Şafii mezhebine tabii olarak yaşadılar ve bizleri de öyle yetiştirdiler. Evde namaz kılındığı için, temizlik ve necasetten korunma en temel prensipleriydi. Allah kendisinden razı olsun, sevgili annem bu konuda aşırı duyarlı davranırdı. Sokaktan eve gelince, daha içeri girmeden bahçedeki lavaboda el yüz temizliğini yaptırır, kapı önünde tüm kıyafetlerimizi baştan aşağı değiştirir, temiz olan ev içi kıyafetlerimizi giydirdi. Sayesinde, daha okuma yazma öğrenmeden önce gusül abdesti almayı öğrenmişim. Çünkü her banyo yaptırdığında bizleri önce sabunla yıkar, sonra da eline tasla su alıp, talimatlar eşliğinde niyetten başlayarak, güzelce gusül abdestini aldırır ve bittiğinde banyomuzu tamamlatmış olurdu. Yazın gittiğimiz Kur'an kursları olsa da, namaz kılmayı önce kıymetli Annemden ve sevgili Bedriye yengemden (Allah ondan da razı olsun) öğrenmişim. Namaza durduğumuzda duaları bilmediğimiz için, kenardan annem ve yengem sufle ile destek verirdi. Namaz ve abdest konusu hayatımızın merkezindeydi. Hatta, anne-babamın en yoğun tartışmaları da abdest yüzünden oluyordu. Abdestimi kırdın diye başlayan yarı Türkçe yarı Kürtçe atışmalarını kanıksamıştık. Malumunuz, Şafii Mezhebinde evliliği birbirine haram olan kadın-erkekler ve küçük çocuklar dışında, eşler dahil karşı cinsle ten teması olduğunda namaz abdesti bozulmuş sayılıyor.

Haram ve helal şuurunu gerekirse sert önlemler alarak yerleştirmeye gayret ettiler. Eve gelirken getirdiğimiz her yeni şeyin hesabını anneme mutlaka vermek zorundaydık. Kaynağı belli olmayan hiç bir eşya veya para eve giremezdi. Ya evden verilenlere razı olurduk ya da duruma göre boyacılık, simitçilik yaparak kazandığımız paralarla istediklerimizi kısmen alabilirdik. Benim favorilerim bisiklet kiralamak, Kemalettin Tuğcu gibi çocuk romanları ve Teksas - Tommiks kitapları almak, salam ekmek ve gazoz üçlüsünü yeyip içmekti.

İlk ve Ortaokulu İstanbul'da okuduktan sonra, devlet parasız yatılı okulu sınavını kazanarak Kırklareli Sağlık Meslek Lisesinde Sağlık Memurluğu bölümünde okumaya başladım. Okulumuzun kıymetli Müdürü Nurettin USLU'nun ve diğer öğretmenlerimizin her birisinin üzerimizde büyük emeği ve hakkı oluştu. Allah onlardan razı olsun, hayırlı uzun ömürler versin, vefat eden hocalarımızı Cennetine kabul etsin. 15 yaşında, ilk gençlik çağlarında beraber okuduğumuz arkadaşlarımızla can dostluğu, kader birliği yaşadık. Kişiliklerimizi olgunlaştıran önemli deneyimler ve etkileşimlerde bulunduk. Risale-i Nurlar ile ilk defa yatılı okulda tanıştım. Yeni Asya Cemaatine mensup abilerimizin ve şehirdeki esnaf-memur abilerin ilgi ve desteği, şefkatle karışık Allah rızasından başka bir şey gözetmeyen davranışları bizlere çok cazip gelmişti. Çarşıya çıktığımızda dershane dediğimiz evlerde buluşmak, birlikte namaz kılmak, Kur'anı Kerim ve Risale-i Nurları okumak, ev ortamı gibi bir şeyler hazırlayıp yeyip içmek bizleri çok mutlu ediyor ve huzur veriyordu. Saatçi Mümin abinin muhlis ve munis halleri, Kiraz abilerin engin hoşgörü ve karşılıksız samimi destekleri gibi güzellikler içindeydik. Özellikle Ramazan aylarında, esnaf-memur abilerin hazırladıkları iftar yemeklerinin eşsiz lezzeti hala damağımdadır. Oğlak etiyle yapılan enfes pilavı unutmam mümkün değil mesela. Mustafa Kaplan abinin Yeni Asya gazetesindeki yazıları ve Yakın Tarih Ansiklopedisi içindeki bilgiler heyecan verici ve ilginç geliyordu. Okulumuzda hemen her meşrepten ve yöreden arkadaşlarımız vardı. Ama günün sonunda kader yoldaşı olduğumuzu biliyor ve birbirimizle iyi geçinmeye çalışıp, dışarıda da kollamaya gayret ediyorduk. Risale-i Nurlar, ilk defa okuduğumuzda ağır gelen, Osmanlıca - Arapça kelime ve deyimlerin yoğun olduğu, ama sohbet ortamında bilen bir abinin desteğiyle birlikte ruhumuza zevk ve ferahlık, aklımıza güzellikle ikna hisleri uyandırıyor. Kur'anı Kerim'in bir nevi tefsiri gibi, iman konularını odaklayarak düşünmeye ve karşılaştırmaya teşvik ettiğinden ufkumuzu açıyordu. Lise döneminde bu saydığım duygu ve ortamlara neden olduğu için Yeni Asya cemaatine yürekten bağlanmış ve mezun olunca daha etkili ve özgürce hizmet etmeye adeta şartlanmıştık. Risale-i Nur gruplarını henüz ayrıntılı tanıma imkanımız yoktu, fakat

o zamanlar (1987-1991) yeni yeni palazlanan ve lüks üniversite hazırlık dersaneleri ile tanınmaya başlanan F.Gülen Cemaatine (şimdi ki FETÖ'cüler, Allah onları ıslah eylesin şerlerinden bizleri de emin eylesin) karşı özellikle uyarılıyor ve bir nevi fitne grubu olarak tanımladıkları bu kişilere karşı dikkatli olmamız için ihtar ediliyorduk. F. Gülen hakkında yapılan temel eleştiriler; Risale-i Nur hareketi bir cemaat ve meşveret oluşumu iken, bu yapıyı bozup tüm ilgi ve alakayı şahsında toparlamaya çalışması, Risaleleri doğrudan değil işine geldiği kadar gündemine alması (Sızıntı dergisinin adındaki kinaye anlatılırdı), lükse ve gösterişli binalara düşkünlükleri şeklinde sıralanırdı. En çok kızdıkları ise, Risalelerin tahrif edilip bağlamından çıkarılarak, aşırı yorumla değiştirilip bir şahsa mal edilmesi idi. Ağlama seansları, abartılı vaaz şovları hakkında dikkatimiz çekiliyordu. Sonuç olarak onların artık bir Risale cemaati değil, ferdi ve nefsi bir oluşum olduğu vurgulanıyordu. Yani aslında FETÖ'ye karşı bağışıklık kazanmak için bir nevi aşılandık ve uzak durduk. Kaderin garip bir cilvesi de, bizi F.Gülen grubuna karşı şiddetle uyarayan Yeni Asya grubunun yayın organı Yeni Asya Gazetesinin, zaman içinde evrilerek ve özellikle 17-25 Aralık kumpaslarından sonra FETÖ'nün dümen suyuna girmiş gibi haber ve köşe yazıları yayınlar hale gelmiş olmasıdır. İnsan, nereden nereye demeden edemiyor...

Kıymetli Zevcem'le lise yıllarında tanışıp, mezun olunca zorunlu görev yerlerimize eş durumuyla birlikte gitmeye karar vermiştik. Eş ve iş konusu rayına girince ve filen nişanlılık hali oluşunca, üniversiteye hazırlık konusunda oldukça gevşek davranmaya başlamış ve düzenli ders çalışmayı bırakmıştım. Namaz ve ibadet aşkına karşılık, İslami bilimlerdeki eksikliğimi yoğun olarak hissedince de sırf doğru şekilde ibadet ve din bilgisi şuurunu kazanabilmek için İlahiyat Fakültesine gitmeye karar verdim. Nasıl olsa, liseden mezun olunca işim ve eşim hazır olacaktı. Okuyarak çalışabileceğimi de biliyordum. Bu isteğime ulaşabilmek için, Lise son sınıftayken bir yıl boyunca kıldığım her vakit namazın ardından *"Allah'ım sırf sana daha güzel ibadet edebilmek için İlahiyat Fakültesine gitmek istiyorum ne olur nasib eyle"* şeklinde dua etmeye devam ettim. Rabbim lütfetti, gerçekten de hemen hiç ders çalışmadığım halde, Erzurum Atatürk Üniv. İlahiyat Fakültesini iyi bir puanla kazanmış oldum. Mezun olup evlendikten sonra okul, iş ve evliliğin hepsinin birden başlamasıyla zorlanabileceğimizi düşünerek, okulumu bir yıl ertelemeye karar verdim. İlk görev yerimiz Erzincan ili merkezi oldu. Çok güzel ve çok hüzünlü anılar yaşadık orada. Çünkü, göreve başladıktan 6 ay sonra 1992 Erzincan depreminin tam merkezinde bulunduk. Çok canlar yitip gitmişti, geride kor gibi yürekler bırakarak. Bizde, eşimle beraber 2 aylık bir cennet kuşu gönderdik alem-i bekaya. Geleceğini bile anlamadan uğurlamış olduk yavrumuzu. En ufak bir sarsıntıda kalplerimize dolan korku ve acizlik hislerini, Mart ayının soğuşunda açık havada, çimenlerin üzerinde kılınan namazlardaki samimiyet ve teslimiyet duygularını yaşayanlar bilir. Tıpkı 1999 depreminin etkilediği kardeşlerimiz gibi. Gurbetçi geldiğimiz güzel Erzincan'da sıcak ve samimi dostlarımız da çok oldu elhamdülillah. Memuriyet telaşı, evlilik sorumlulukları derken, deprem sonrası kargaşa da eklenince iyice kabuğumuza çekildik. Cemaatin Kırklareli'nde tanıdığımız şekilde olmadığını veya kalmadığını anlamam uzun sürmedi. Yeni Asya gazetesinin bıkkınlık veren Demirel pazarlaması da oldukça itici geliyordu doğrusu. Bu nedenlerle Erzincan'da bir kaç sohbet dışında Yeni Asya cemaati veya diğerleriyle pek alakam olmadı.

1992 yılı Temmuz ayında, okul nedeniyle Erzurum'a tayinle gittiğimizde hayatımızın yeni sayfaları açılmaya başladı. İhsan Süreyya Sırma, İbrahim Canan gibi alanında haklı bir saygınlığı bulunan kıymetli Hocaların olduğu bir Fakültede okumak heyecan vericiydi. Öğrendiğimiz her Arapça kelime veya filin geçtiği ayetleri okuduğumda, en azından konuyu yavaşça anlayıp hissedebilir olmak müthiş bir mutluluk veriyordu. Geceleri Numune Hastanesi Acil Servisinde nöbet tutarken, el ayak çekildiğinde arka taraflara geçip, ertesi gün vereceğim sure ezberlerine çalışmak zor ama oldukça da huzur vericiydi. Okuldayken cemaat ve tarikat yapıları hakkında hem daha fazla bilgi toplama, hem de mensuplarıyla tanışma imkanım oldu. Kürt milliyetçiliği yapan Med-Zehra Nur cemaatini, Kırkinci Hoca grubunu tanıdım. Risalelerin basımında bile ne kadar çok bölündüğümüzün farkına vardım. Fitne merkezlerinin

sadece İslam devletlerini değil, hemen hemen bütün İslami grupları da bin bir çeşit fitne fücür ile bölünüp parçalanmaya ittiğini ve birbirine düşman ettiğini çok net gördüm. Kadiri Tarikatının bir evdeki zikir halkasına katıldım. Cehri yani açıktan ve hep birlikte yapılan zikir halkasında yer almak müthiş mutluluk vericiydi. Bu arada, DYP ve Demirel şakşaklığı iyice ayyuka çıkan Yeni Asya grubu ile irtibatımı tamamen kestiğim halde, acil serviste çalışan cemaat mensubu bir doktorun ısrarları ile, bir kez daha Erzurum'daki dershaneye giderek, en azından nur derslerine katılmaya razı oldum. Birlikte dersin yapılacağı apartman dairesine gittik. Bilenler hatırlar, eskiden dersanelerde oturmak için şark köşesi gibi uzun minderler ve sırt yastıkları olurdu. Derse katılanlar genelde yerde oturur, dersi yapan abi ise tek kişilik koltukta ve önünde risaleler olan bir sehpa eşliğinde dersi yapardı. Tek kişilik koltuk bir nevi özellik hissi verdiğinden, ta lisedeyken biz talebeler buna enaniyet koltuğu der, kendi aramızda şakalaşırdık. İşte ona benzer şekilde, dersi yapacak olan abi koltuğuna oturdu ve önündeki kitapları biraz kurcaladıktan sonra, hepsini kapatıp yerine bıraktı ve derse gelenlere şöyle hitap etti: *"Arkadaşlar bugün risale dersi yapmayacağız. Ama en az onun kadar önemli bir konuyu tartışacağız. Biliyorsunuz Erzurum'da Anavatan Partisi ile Doğruyol Partisi neredeyse başa baş gidiyor. Seçimlerde çok yaklaştı. Doğruyol Partisinin oylarını arttırmak için neler yapabiliriz, nasıl bir yol izlemeliyiz bugün bunları konuşacağız."* dedi. Bu sözleri duyunca, bütün iyi niyetli duygularım yerle bir oldu. Dersi bırakarak ayrıldım ve bir daha da ne derslerine katıldım ne de gazetelerini okudum. Siyaset hastalığı bünyeye girince kolay çıkmıyor maalesef. Koskoca cemaati bir partinin kuyruğu ve bütün tuhafliklarına rağmen, bir adamın gönüllü fedailerini haline getirenler ve bu uğurda sayısız bölünmelere neden olanlar elbette yaptıklarının hesabını Yüce Allah'a verecektir.

Eşimin rahatsızlığı nedeniyle Erzurum'dan ayrılıp okulumu da bırakmak zorunda kalmıştım. Bir yıl İlahiyat Fakültesi hazırlık sınıfında okumaksa, bana dualarımın karşılığı nimet olarak kalmış ve temel dini konularda eğitim alabilmemi sağlamıştı. Kocaeli Gebze'de ikamet edip çalışırken, il dışından misafir gelen çok yakın dostlarımız olan bir ailenin ricası ile İzmit Doğantepe'de bulunan bir Nakşibendi dergahına onları götürdük. Kendimi her hangi bir cemaat veya tarikata ait hissetmediğim için, acaba aradığım yer burası mı merakıyla karışık, bende aralarına girdim. Meşhur kuru ekmekleriyle çorbalarından tattım. Her hangi bir ön şartla yaklaşmadığım halde, gördüğüm bazı şeylerden rahatsız olarak buraya ait olmadığını hissettim. En temel sorun şuydu bence: Sevdiklerimizi önceliklerine göre sıralayacak olursak 1. Allah-u Teala, 2. Peygamber Aleyhissalatuvesselem, 3. Anne - Baba, Eş ve Çocuklar gelir. Bu sıralamayı bozacak veya araya girecek şeylerden rahatsız olurum. Orada gördüğüm şey, Seyda dedikleri şahsa karşı yapılan, anormal derecede yüksek tazim görüntüleri idi. Anne-Babayı çok aşan, Hazreti Peygamber ile yarışan bir tavır söz konusuydu. Kapısında ayakkabılarının dahi nöbetle tutulduğu, karşısında sırt dönülmeden eğilerek el pençe girilip çıkıldığı, görünce kendinden geçilip meczubane çılgınlıkların atıldığı bir uygulamayı kabul edemedim. Sırf Seyda'nın çocuğu veya torunu diye, henüz ergenliğine dahi ulaşmamış çocuklara gösterilen abartılı saygı gösterileri, yaşlı başlı insanların ibadet aşkıyla o çocukların ellerini öpmeleri, Seyda'nın oğlu da içiyor diye, ortalığı duman altı edecek kadar yoğun sigara içilme seansları bana çok ters gelmişti. Velhasıl o defteri de kapatmış oldum.

Ailemden görüp yetiştiğim Şafilik Mezhebi içindeyken, kentsel hayatın getirdiği şartların da etkisiyle sıkıntılar yaşıyorduk. Evlenince benim gibi Şafilığa geçen Zevcemle aramızdaki en sık tartışma konusu, namaz abdestini bozmayla ilgili olmuştu. Tıpkı anne ve babam gibi! Çarşı pazarda elimi kolumu saklayarak yürümek, iş yerinde çalışırken olağan veya kazara temaslar nedeniyle sürekli abdest tazelemek, doğrusu zor gelmeye başlamıştı. Hanımla istişare ederek birlikte Hanefiliğe geçmeye karar verdik. 30'lu yaşlardan sonra Hanefi olarak ibadet ve muamelatta bulunmaya başladım. Dini bizler için yaşanabilir ve kolay kılan Rabbimize, milyonlarca hamd-u senalar olsun. Her durum ve ihtiyaca uygun sünnet-i seniyyesi ile, bizlere en güzel rehberlik ve önderliği gösteren biricik Peygamberimize milyonlarca salat-u selam olsun.

Devam eden yıllar içinde çeşitli cemaat ve tarikat ehli insanlarla tanışma ve yapıları hakkında deneyim kazanma imkanım oldu. Tarikat ehli insanlarımıza saygı duyuyorum. Bununla beraber, bana göre bir yol olmadığına artık eminim. Çünkü, aklımı bir başkasının cebine koymam ve doğruluğunu sorgulamadan imam önündeki meyyit gibi, her dediklerini kabul etmem mümkün değil. Mahmut Hoca Efendi bağluları ile yaşadığım bir olayda bu durumu teyit etmiş oldu. Bir gün, ikinci vakti namazı için İstanbul Kozyatağı'ndaki bir Camiye gitmiştim. Cemaat vaktini kaçıran ve sonradan gelen bir kaç kişi olduk. Yaşları benden büyük, sakallı ve cübbeli iki amca, normal giyimli bir arkadaş ve iş görüşmesine gittiğim için takım elbiseli kravatlı olan ben vardım. Sofi amcalardan birisi cemaat yapalım deyince, olur tabi deyip arkasında namaza durduk. Namaz ve tespihat sonunda, imam olan amca, hadi tanışalım sünnettir dedi. Peki deyip kısaca kendimizi tanıtip musafaha (tokalaşma) yaptık. İmamlık yapan amca bir şey daha söylemem lazım dedi. *"-Mahmut Hoca Efendi hazretleri diyor ki kravatla namaza durmak olmaz. Çünkü secdeye giderken kravat önden yere geldiği için secdenin şartı bozulur ve namaz batıla gider. Hatta, kişi kravatla namaz kılacağına hiç kılmaya daha hayırlıdır."* Ben küçük bir şok yaşadım bunları duyunca ve aklımdan ilmiyal bilgilerini tarayıp vereceğim cevabı düşünürken, esnaf olduğunu öğrendiğimiz arkadaş nereden uyduruyorsunuz bunları, nerede yazıyor diye çıkıştı. İmamlık yapan amca da, Mahmut Hoca Efendinin kitabında yazıyor diye savunarak karşılık verdi. O anda, böyle bir tartışmanın kimseye fayda getirmeyeceğini anlayarak "En doğrusunu Allah bilir, Allah kabul etsin inşallah" diyerek yanlarından uzaklaştım. Kravat takmanın farz olan namaza engel olacağına iman etmek ve savunmak bambaşka bir şey olsa gerek. Mahmut Hoca Efendinin gerçekten böyle bir kitabı olup olmadığını, amcanın yanlış anlamış olabileceğini bilmiyor ve yargılamıyorum. Bu kıssadan kastım, kişinin kendisine gelen haber ve bilgileri araştırmadan, sahih kaynaklardan teyit etmeden, kabul edip içselleştirme ve etrafına da bu şekilde yaymaya çalışmasıyla ilgilidir. Körü körüne itaat ve icraat, özellikle dini konularda ne kadar doğrudur?

Bir başka risale grubu olan, Yeni Nesil grubunun da derslerine bir süre katıldım. Sırf risale derslerinden ayrı kalmamak için. Ama orada da yoğun bir ticaret ve kitap pazarlaması hissiyatı uyandıracak şekilde, gelenlere karşı doğal ve zorunlu müşteriler gibi davranıldığını gördüm. Sadece derslere katılmak yeterli gelmiyordu. Grubun yayınlarından bolca almak ve hatta dağıtıp hediye etmek için bir nevi baskı altında kalıyordunuz. Sonuçta burada da mutlu olmadığım için devam etmeyi bıraktım.

Risale-i Nur dersleri açısından en sade ve amaca yönelik davranan, siyaset ve ticaret etkilerinden en çok arınmış gördüğüm grup, Okuyucular Cemaati oldu. Hoş, onların dahi fitne rüzgarlarından etkilenerek Suffa Vakfı, Hamidiye Vakfı ve Kurdoğlu Grubu gibi bölünmeleri de bir vakıa ama, Risale açısından en rahat hissettiğim yer onların yanındı. Kuralkan ailesinin kıymetli fertlerinin samimi ve istikrarlı desteklerini hizmet aşkıyla esirgemediği Hamidiye Vakfına ara sıra da olsa gitmeye, Suffa Vakfından dostlarımızın derslerine bazen katılmaya çalışıyorum. Allah cümlesinden razı olsun.

FETÖ'ye karşı, önceleri Yeni Asya cemaatinin telkinleri ile ön yargılı ve uzak duruyorken; yıllar sonra hemen herkesin zannettiği gibi, hizmetlerinin ve görünüşte hayırlı işlerinin artması ile acaba yanılıyor muyum demeye başlamıştım. Bu yüzden, aralarına tam olarak girmesem de içlerinden yakın dostluk kurduğum ve tanıdıklarım da olmuştu. Hatta, 2011 yılında işsiz kaldığım bir dönemde, Kaynak Holding'te çalışmak için başvuruda bulunmuş, mülakata çağırılmış ama işe kabul edilmemiştim. Allah biliyor ya, o zamanlar eğitim ve deneyim açısından her hangi bir eksiğim olmadığı halde, kabul edilmediğim için çok içerlemiş ve üzülmiştim. Şimdi ise ne kadar şükretsem azdır, o hainler güruhuna karışmaktan kıl payı kurtardığım için. Tanıdıklarım bakıyorum da; 17-25 Aralıktan sonra dahi FETÖ militanlığı yapan ve bu yüzden benim gibi kendilerine muhalif olanlarla ilişkisini kesip sosyal medya

bağlantılarını dahi koparanlar oldu. FETÖ kumpaslarını destekleyip, bizleri sözde hırsız- yolsuz sevici olmakla suçlayanların bir kısmı görevden alınmış veya adli takibat altına girmiş. Bir kısmı, 15 Temmuz hain kalkışmasından sonra aklı başına gelerek sükut edip bir kenara çekilmiş. Bir kısmı da, sözde 15 Temmuz'dan sonra darbecilerle ilişkisini kesmiş ama, yoğun siyasi muhalefet yaparak kendince mücadeleye devam eden, tuhaf bir çizgi tutturmuş gidiyor. Her dönemin adamı olmayı başarıp(!), gemisini yürütmeye devam edenleri de ibret ve hayretle izliyorum. Allah-u Teala, cümle FETÖ ve benzeri hain oluşumların mensuplarını ve hayranlarını ıslah eylesin, ıslah olmayanların şerlerinden bizleri emin ve uzak tutup, şerlerini de başlarına çevirsin. Elhamdülillah çeviriyor da...

Buraya kadar, yaşadıklarımı ve yaşadıklarımla ilgili düşüncelerimi sıraladım. Genel olarak; Allah-Peygamber diyen, meşru yollardan ve kimseye zarar vermeksizin Allah'ın rızasını arayan her kişi ve gruptan Allah razı olsun. Bir toplumda her mesleğe ihtiyaç duyulacağı gibi, her insanın kendini özel ve ait hissedeceği meşrelerin, grupların bulunması da doğal bir hak ve ihtiyaçtır. Kimileri tarikat yolu ve teslimiyet haliyle yol almaya çalışır, kimileri risale ve benzeri gruplar içinde huzur bulur. Müslümanların, dahil oldukları yerler ve örnek aldıkları kişilerin söz ve tavsiyelerini İslam dini esaslarına uygunluk açısından kontrol edebilecek veya ettirebilecek kadar şuurlu ve dikkatli olmaları gerektiğine inanıyorum. Aynı şekilde, grup ve cemaat liderlerinin de kendilerine tabii olanların hem dünya, hem de ahiretlerini doğrudan etkilediklerinin farkında ve sorumluluğuna da haiz olmaları icap eder. Milli ve dini önemli meselelerde, kanaat önderlerinin çocukça ve fitne kokan inatlarını bırakarak, birlik ve beraberlik şuurunu yerleştirmeye ve geliştirmeye çalışmaları lazım gelir. Bu konudaki yazımı da **buradan okuyabilirsiniz**. Ben kendi yolculuğumu anlattım, günahıyla-sevabıyla hesabını da ben vereceğim. Halen özel bir yere ait gibi hissetmiyor, orta yolda kalmaya, nefsimden ve dünya işlerinden sıyrılabildikçe risale ve diğer yayınlardan okumaya, en azından namazlarımda Cami Cemaatine devam etmeye çalışıyorum. Çünkü, En Sevgilinin ve hepimizin Sevgilisi Peygamberimizin, namaz vakitlerinde Cami ve Mescitlere gitmeyle ilgili onlarca mübarek emirleri ve müjdeli teşvikleri var. Rabbim cümlemizi Camilerden ve cemaat namazlarından ayrı düşürmesin. Hakkı hak bilip savunanlardan, batılı batıl bilip kaçınanlardan eylesin vesselam...